

Jézus Jeruzsálembé megy, utolsó húsvéti bevonulása történetét zárja le ez a rész. Közvetlenül megelőzi a tanítványoktól való búcsúzása fejezeteit.

A szöveg fontosságát a kezdő mondat is kifejezi: „Jézus pedig felkiáltott és így szólt.” Mindenkinnek szánhatta mondandóját nemcsak a körülötte állóknak.

Vallomásnak is – a költőknél *ars poetica*-nak – is tekinthetjük mondatait eddigi tevékenységéről, munkájáról. Önazonosságát fogalmazza meg: kiemeli, hangsúlyozza az Atyával való kapcsolatát, szerepét életében. Az Atya küldte, Őt képviseli, a Tőle tanultakat mondja el, az Ő parancsát teljesíti. Jelenti ez az Atyával való egységét. Aki hisz Jézusban, az az Atyában hisz, aki látja Jézust, az az Atyát is látja. Az igazságok, amiket képvisel, megélésük az Atya akaratának teljesülései, az örök élethez vezető utat jelentik.

Működésének célját fogalmazza meg: Nem ítélni, hanem megmenteni jött a világot. A Jézusba vetett hit jelenti a világosságot az embereknek, teszi élhetővé, járhatóvá utunkat.

Szoktam-e – mikor, hol, kikkel – beszélni tudatosan magamról, céljaimról?

Gróf Zoltánné, Ballószög